

es dona el cas, massa sovint, jo te'n responc— amb palesa mala fe, confirma la veracitat d'aquelles sospites sostingudes per persones alienes a la medicina, les que arriben aleshores en el paroxisme de la seva desesperació a tal sentiment de venjança que cristallitza en l'atemptat personal; aquest no em negaràs constitueix un manquement per acció; les paraules despectives pronunciades per un company contra l'altre, la crítica tendenciosa d'una actuació envers un malalt han provocat l'intent o l'execució d'un delictes comú per part d'uns desesperats contra un metge ben innocent del que contra ell es tramava. Ara bé, en un segon cas, en requerir els familiars del mort el parer d'un altre company, aquest es limita a fer un petit gest voluntari o potser involuntari o senzillament arronsa les espatlles o calla i no diu res, mutisme que, en ésser interpretat pels interpellants com una afirmació tàcita de tot quant ells suposaven, també els condueix a l'atemptat personal; en aquest segon cas, de conseqüències exactes al primer, no hi ha pas manquement directe per part de l'interpellant, no ha mancat per acció, però, indubtablement ho ha fet per omissió. I per què ha mancat per omissió? Perquè en bona doctrina deontològica, en absència del que en aquells moments era interdit per la família, era el seu deure indubitable prendre's amb tot braó la defensa de l'absent, si en consciència la creia raonable, per a deixar els fets en el seu terreny degut i fins, si no la creia raonable, per a evitar un mal major, donant una prova d'humanitat en perdonar al que s'equivoca. No creus tu, amic, que en bona lògica, encara que no fos en bona llei, els dos casos són punibles en una o altra forma?... I no et dic res quan els mancaments per omissió sols sigui es repeteixen en la mateixa persona!

Transcrius en la teva carta un pensament d'En

Cambó que posa de manifest un dit vici racial. No sóc jo qui per a rompre lloances en favor ni en contra de tal asseveració, però sí que m'és grat de remarcar que el nostre estament—ple, si vols, de màxims defectes—constitueix una excepció que vindria a confirmar la regla general. La comunitat mèdica no és iconoclasta, perquè, conscient, no crea ídols, però, sí, envolta de veneració i respecte a aquells que considera que sobresurten del nivell mitjà en totes i en cada una de les activitats professionals i científiques, fent-los conèixer al poble i guardant-els-hi sempre la devoció deguda al Mestre. Clar que de vegades—ben poques—cau un dels escollits per la voluntat majoritària, en descobrir-li el llautó.

I, finalment, volgut company, també jo amb tu em pinyo de què el que tant prediquem, el que tant tenim als llavis, *la germanor*, quedi reduïda en la pràctica a un somni utòpic, però, àdhuc i la certesa d'aquest fet, m'aconsola la convicció en què visc de què, si hé les persones que es mouen, que porten, que dirigeixen una Societat, concreció d'un ideal col·lectiu, poden equivocar-se per posseir en lluita com a humans virtuts i defectes, no podran mai entrebancar l'imperatiu categòric de la idealitat.

Perdona'm, si he pogut molestar-te, en tot cas ben involuntàriament i, com que no desitjo continuar polemitzant, dono per terminantment acabada la meva intervenció en aquestes planes, mentre m'ofereixo departir verbalment ple de la més sincera cordialitat amb tu i amb tots els companys que així ho desitgin sempre amb el pensament dirigit vers el millorament moral i material nostre.

Teu afm. amic i company,

Dr. Fontbona